

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

A tizenegyedik történet

A TIZEDIK MELLÉ

Verbőczy Antal emlékének

*A tó mellett Bakonyszentlászlóról jövünk
a parton Bálint bicskával
karcol egy fába valamit
aztán egy nyiladéknál beér minket
a nyárral telt Cuha-völgy
s egy bugyuta dalt dudorászva
átjön velünk a kis hídon
bal kezemmel átölellek
és suta mozdulatokkal magyarázom
arany keretbe foglalt reményeim.*

*(Láthatod ha arra jársz:
a tó mellett Bakonyszentlászlóról jövünk
a parton Bálint bicskával
karcol egy fába valamit
láthatod ha arra jársz
aztán egy nyiladéknál beér minket
a nyárral telt Cuha-völgy
s egy bugyuta dalt dudorászva
átmegy velünk a kis hídon
láthatod ha arra jársz
bal kezemmel átölellek
és suta mozdulatokkal magyarázok
tapintatos leszek
csak messziről intek feléd)*

Salus

*föltekertem
kábé két könyöknyi
egészségügyi papírt
magamhoz vettem végre
azokat az emlékképeket
és elindultam
a dolgomra*

Legye nem hagyja

*két botjára támaszkodva mered előre
valami idő jön mondja apám
vállára mellére csap
de legye nem hagyja
orrára szájára meri
helyezni ocsmány testét
homlokán éri utol
gyötrelmét izzadt tenyere
még maradt fél üveg bor
pohárnyi üde rózsakert
tükör mögé bújt reménység
gyermek-maroknyi feledés*